

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **B. P.**

o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 czerwca 2026 r.,

wniosku skazanego o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza

na podstawie art. 41a k.p.k.

postanowił:

**wniosek o wyłączenie SSN Stanisława Stankiewicza od
udziału w sprawie pozostawić bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Skazany B.P. pismem z 11 maja 2026 r. (data stempla pocztowego) wniósł ponownie o wyłączenie SSN Stanisława Stankiewicza od udziału w dotyczącej tego skazanego sprawie kasacyjnej o sygn. I KK 379/25. W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż SSN Stanisław Stankiewicz nie posiada przymiotu niezawisłego i bezstronnego sądu, który to standard określony został w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W ocenie wnioskującego, rozpoznanie kasacji przez SSN Stanisława Stankiewicza skutkować będzie naruszeniem standardu wynikającego z art. 6 ust. 1 Europejskiej

Konwencji Praw Człowieka, art. 45 Konstytucji RP oraz zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W zaistniałym układzie procesowym wniosek o wyłączenie SSN Stanisława Stankiewicza zarejestrowany w Sądzie Najwyższym pod sygn. I KK 379/25 (KRI 1725) należało pozostawić bez rozpoznania.

Z akt sprawy wynika bowiem, iż postanowieniem z dnia 20 lutego 2026 roku (KRI 1405) rozpoznano już wniosek skazanego o wyłączenie SSN Stanisława Stankiewicza oparty o tożsamą argumentację. Zgodnie zaś z treścią art. 41a k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego oparty na tych samych podstawach faktycznych co wniosek wcześniej rozpoznany pozostawia się bez rozpoznania. Jednoznaczna i trwała wykładnia tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, iż nie jest możliwe ponowne rozpoznanie wniosku opartego na tych samych podstawach, choćby jego „rozpoznanie” polegało na „pozostawieniu go bez rozpoznania” (tak zgodnie postanowienia SN z dni: 31 maja 2019 r., III KO 74/18; 24 sierpnia 2023 r., V KK 420/20; 29 listopada 2024 r., II KK 423/23; 26 listopada 2024 r., V KK 358/23; 20 marca 2025 r., III KO 61/24). Formułowane przez wnioskodawcę ryzyko naruszenia prawa konstytucyjnego, konwencyjnego oraz procesowego zostało już procesowo ocenione i obowiązujące przepisy nie pozwalają na ponowną ocenę tych samych okoliczności dotyczących wysuwanych wątpliwości co do bezstronności sędziego, niezależnie od tego kto owe wątpliwości wysuwa. Skutkiem zaistnienia przesłanek określonych w art. 41a k.p.k. musi być więc pozostawienie wniosku bez rozpoznania, co oznacza, że wniosek złożony w warunkach tego przepisu nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Art. 1–424, Warszawa 2024, s. 258).

W świetle zaistniałych okoliczności Sąd Najwyższy podjął zatem jedyną możliwą decyzję, opisaną w sentencji niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[a.t]